

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1922, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 191).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Henning Rasmussen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg i hans sted og på mit partis vegne fremkomme med nogle bemærkninger ved anden behandling af lovforslaget om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

Som det vil erindres, stillede den højtærede handelsminister forslag om, at den garanti, som staten totalt kan yde for eksportkreditter, skulle forhøjes fra 1½ til 2½ milliard kroner, og samtidig forslag om en mindre mere formel ændring på et enkelt punkt, en ændring, som jeg ikke skal omtale nærmere i dag.

Nu har et enigt udvalg i overensstemmelse med den højtærede handelsminister stillet forslag om, at man hurtigst muligt foretager en forhøjelse af garantisummen med ½ milliard kroner, og om, at man ved tredje behandling af det således ændrede lovforslag får folketingets tilladelse til at fortsætte udvalgsarbejdet. I dette fortsatte udvalgsarbejde er det hensigten at drøfte og undersøge erhvervsfondens administration og virkemåde.

Når udvalget enigt anbefaler, at garantibeløbet forhøjes, er det i forventning om en sådan stigning i antallet af eksportkreditgarantier, at der meget hurtigt opnås den nuværende grænse på 1½ milliard kroner, og man vil ikke risikere at skulle være tvunget til at sige nej til at støtte værdifulde eksportforretninger i en tid, hvor der stilles større og større krav både til kredit-

ternes størrelse og til kredittidens længde. Jeg har i den forbindelse bemærket, at 90 pct. af de eksportkreditter, der gives, har en løbetid på mere end 1 år, og det er en udvikling, der fortsætter, men udvalget ønsker på den anden side ikke på nuværende tidspunkt at forhøje garantisummen med mere end ½ milliard kroner. Jeg er enig heri ud fra den betragtning, at skulle det vise sig, at vi ikke igennem de fortsatte undersøgelser finder frem til former, der kan nedskære eksportørernes behov for garantier, uden at det generer vor eksport, så kan vi endnu nå at foretage en yderligere forhøjelse af garantisummen, inden folketinget tager ferie.

Dernæst vil jeg, inden jeg gør et par bemærkninger om det fortsatte undersøgelsesarbejde i udvalget, kort repetere, hvilke opgaver der løses under loven om Danmarks erhvervsfond. Der er tre hovedopgaver. Den ene, den største, er at yde statsgaranti for eksportkreditter inden for en vis ramme — den, der nu foreslås forhøjet til 2 milliarder. Som garantikapital har man her den gamle dollarpræmiepulje på omkring 225 mill. kr., og denne pulje, der for langt det største beløbs vedkommende står i mellemregning med finansministeriet, giver en renteindtægt, der anvendes til at løse de andre to hovedopgaver, nemlig at støtte eksporten gennem en lang række eksportfremmende foranstaltninger og at støtte arbejdet først og fremmest i erhvervsorganisationerne, herunder også fagbevægelsen, for at øge produktiviteten i dansk erhvervsliv.

Hele denne lovgivning er ny, ret ny i alt fald, og det må derfor være rimeligt, at folketinget opmærksomt følger udviklingen på dette område, og der behøver derfor ikke på forhånd at ligge nogen særlig kritik af den hidtidige administration af loven i et ønske om at få lejlighed til at se nærmere på visse ting i et fortsat udvalgsarbejde.

Et sådant ønske fra et enigt folketingsudvalg behøvede derfor sådan set ikke nogen særlig kommentar fra min side, men det er vist alligevel rigtigt, at jeg på grund af den usikkerhed om hele lovens fremtidige administration og omfang, der er skabt, gør et par bemærkninger. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at disse bemærkninger især er fremkaldt af den meget stort